

fortsættes. Thi, skjøndt ingen Misbrug af Forpagningscontractsbretten eller af den Ret, som Forordningen af 1792 § 11. hjemler, ere mig bekjendte, saa nærer jeg dog ingen Tvivl om, at der maa have foreligget saadanne, som have givet den hote Regjering-Anledning til at fremkomme med Lovforslaget. Jeg har, som sagt, ligeledes kunnet slutte mig til Lovforslaget, saaledes som det blev affattet ved den sere-gaaende Behandling her i Thinget. Men videre vil jeg ikke kunne gaae, og jeg vil ved denne min Udtalelse navnlig have begrundet, at jeg maa stemme mod det Forslag, der af tvende ærede Medlemmer af Udvalget er stillet under Nr. 10 til § 3.

Den nævnte Paragraph angaaer, som ærede Medlemmer selvsølgelig ville have bemærket, kun Overdragelsen af Forpagningsbretten i Forpagterens levende Live. Den hjemler ham, som den nu er affattet, en ubetinget Ret, en Ret, som han ikke kan fratræve sig, til i levende Live at overdrage sin Forpagningsbret, selv uden Eieren's Samtykke, til de i Paragraphen nævnte Personer. Det af mig og 7 andre Medlemmer under Nr. 4 stillede Forslag gaaer nu ud paa, at det derefter udtrykkelig i § 3 skal tilføies, at Udgangen for Forpagteren til i levende Live at overdrage Forpagningsbretten til Fremmede, skal være betinget af, at der ikke i Contracten indeholdes et Forbehold om Eieren's Samtykke dertil. Det ærede Udvalg har under Nr. 5 stillet et Forslag til en Tilføining til § 3 af et noget andet Indhold. Jeg maa nu sige, at efter min Opfattelse er hverken den ene eller den anden af de saaledes foreslaaede tvende Tilføininger strengt taget nødvendig. Jeg har nemlig den Overbeviisning, at den foreslaaede Lov vil blive eens fortolket af Domstolene, hvad enten den kommer ud med disse Tilføininger eller uden dem eller med nogen af dem, ligegyldig hvilken. Det af mig og 7 andre Medlemmer under Nr. 4 stillede Forslag tilføier i Virkeligheden ligesaa lidt som det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 5 at lægge noget som helst nyt Indhold ind i den paagjældende Bestemmelse i § 11 af Forordningen af 1792. Det mindste tilføier det Forslag, som jeg har deeltaget i at stille, paa

ingen Maade at lægge noget som helst andet Indhold end i Forordningen af 1792 end det, der er efter min Formening — og jeg troer vanskeligt, at det kan modsiges — stemmer naturligt og bedst med Forordningens Ord, der derhos er i stærkest Samklang med den almindelige Lovgivnings Regler om Fremleie, og som følge deraf, antager jeg, ogsaa med den almindelige Retsbevidsthed om disse Forhold, og der endelig er godkjendt ved en hidtil uvækket Dom. Smidkærtid har Forslaget under Nr. 4, som ærede Medlemmer let vil se, det, som jeg troer, uimodsigelige Fortrin fremfor Udvalgets Forslag under Nr. 5, at det tydeligere udtaler, hvad der menes. Jeg troer, at det er uimodsigeligt, at der, naar Forslaget under Nr. 4 vedtages, ikke vil kunne være nogen Fare for kostbare Processer eller andre lignende Udgifter for Forpagteren, hvilket et æret Medlem under 2den Behandling stillede i Udsigt eller lod formode. Dette er Hovedfortrinet ved Forslaget under Nr. 4, og jeg skal med disse Ord have det anbefalet til Thingets Vedtagelse, idet jeg dog endnu skal tilføie, at for Creditorernes Vedkommende vil Spørgsmaalet ogsaa være tilstrækkeligt klaret ved det nævnte Forslags Vedtagelse, da det er en Selvsølge, at ingen Creditor kan gaae nogen større eller anden Ret ligeoverfor Eieren end den, der tilkommer Forpagteren efter hans Contract. — Uagtet jeg, som det fremgaaer af mine Udtalelser, ikke kan stemme for det af tvende ærede Medlemmer af Udvalget under Nr. 10 til § 3 stillede Endringsforslag, maa det dog endnu være mig tilladt at gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at det vilde være noget ujuridisk, hvis man ved den forlangte deelte Afstemning over samme skulde komme til det Resultat, at den ene Deel af Forslaget blev vedtagen, men den anden Deel ikke. Det forekommer mig nemlig, at de tvende Dele af dette Forslag, naar de betragtes juridisk, staae i en saa uadskillig indbyrdes Forbindelse, at en særskilt Afstemning over dem dog ikke kan føre til andet Resultat, end at de maae enten vedtages begge eller forkastes begge.

Lehmann: Jeg skal ikke gjøre noget